

Ferdén görbület

A tető palái forrón sütöttek. Akár egy pizzakemencében is érezhették volna magukat. Másodnapján lovagolták már a tető gerendáit, az itt-ott berepedt, lehullott tetőcserép-foltok között. Mesteremberek voltak, de a mesterségbeli tudás még nem vezetett sikerre.

- Te Józsi! Ma is befűtöttek rendesen! Remélem, hoztál bőven sört.
- Hogyne hoztam volna. Hát száradjunk ki itt a tetőn, mint sivatagban a hal?
- Miért éppen a hal? Mit keres egy hal a sivatagban?
- Komám! A hal azt keresi a sivatagban, mint mink itt fönt a tetőn.
- Igazad van, Imrém. Jól látod a dolgokat és azok bonyolultságát is. No de nosza, mert itt ér minket az esteledés is. De azért ne kapkodjunk. Igyunk egy bátorító felest, attól kimelegszünk még jobban, de egyből le is hűtjük magunkat egy pár doboz sörrel.

A munkatempót szakmabeli megfontoltság diktálta tovább.

- Józsi! Itt ez a lécs görbe!
- Imrém! Miért lenne görbe?
- Nézzed csak meg!
- Hát, hiszen látom, de az nem görbe.
- Hát micsoda?
- Üsse ki a szemedet a varnyú! Nem görbe, hanem ferde.
- Ferde a jó édes anyád telt combjai között tátogó micsodácska!
- Imrém! Én úgy fültövön váglak, hogy visítani fogsz, mint egy húgyos malacka!
- Ha mondom, hogy ferde, akkor az ferde!
- Én meg azt mondom, hogy görbe! Te ökörfószág!
- Nyugvás! Jó?
- Jó.
- Higgadjunk le, de közben igyunk egy hideg sört.
- Te, Józsi! Hoztál szöget?

LÁSZLÓ ZSOLT (1963) Székesfehérváron él, költő, író, szerkesztő. A *Vár* folyóirat szerkesztője. 2009-ben Vörösmarty-díjat kapott. Legutóbbi kötete: *Hajnal a mélyben* (2018).

- Nem én. Azt hittem, hogy a teládában van még egy napra való.

- Hogyan lenne, hiszen abban hoztam a pálinkát meg a sört.

- Hát ez nem lehet igaz!

- Már miért ne lenne az, hiszen most is azt isszuk.

- Jó! Te csökevény! De mérő és kalapács van nálad?

- Azt tegnap este az autódba tettem.

- Mentem megőrülök, te barom! Az én autómba raktad, de a tiédde jöttünk ma.

- Ez sajnós így esett. Szerszám nincs, oltári meleg van, és ez a sok szar görbe léc...

- Miért görbél már megint? Mondom, hogy ferde! Nem jutok veled semmire!

- Én sem.

- Úgy néz ki, komám, hogy nem egy ágról pattantunk. Át kell gondolnunk a jövőnket, de előtte igyunk meg minden piát, legalább a göngyöleget ne kelljen visszavinnünk. Ha úgy vesszük, sikeres volt a napunk. Kicsit később jöttünk ugyan, de már majdnem dél van. Nem tartottunk ebédszünetet sem, és mivel péntek van, hamarosan leléphetünk. Nekünk is jár a pénteki rövid nap, húzzunk el innen a forró tetőről, mint a gúnarak.

- Gúnarak? Te gúnárnak gondolsz engem? Te satnya, kopasznyakú kakaska!

- Csak példálózni akartam.

- Példálózz az egyetlen anyukád farával!

- No! Menjünk innét, és hétvégén gondolkodjunk további útjainkról, a meg-alapozható jövőnkről.

- Legyen úgy, testvér. Átgondoljuk, és hétfőn ugyanitt munkára készen megdumáljuk. Oké?

- Oké!

Józsina nehezebbre esett, hogy a göngyöleg mégis a kocsijában maradt. A szemeteszsákokból bőven csempészett a szomszédok kukáiába is. Elhatározta, hogy tart egy görbe estét. Igen! Egy görbét! És belül elmosolyogta magát, hogy Imre hétfőn reggel majd ferde szájjal fogja fogadni, hogy kilép a jövőtlen páros Bt-ből. Igen, ferde szájjal, kicsit görbülten...

Nagy Éles

Fejbe verte éles fényével a kelő nap, a Nagy Élest. Nagyon élesen érte ez a hajnali élmény. Minden megvilágosultsághoz kell a fény is. A fényes templomok, fényes meghívások, fényárban úszó esti bulik. Aztán kell a fény éltető ereje... A sugárút hosszúnak tűnt most annak ellenére, hogy naponta ezt az utat járta be. Miért pont ezt? Azt már nem tudta. Valamikor azt mondták neki, hogyha Nagy Éles akar lenni és az is szeretne maradni, akkor ezt az utat kell bejárnia minden nap. Ki mondta, és miért? Arra már nem emlékezett, de jó volt nem emlékezni. Az emlékezet néha gyötrő és fájdalmas dolog. Különben is minden megrázó dolgot el kell engedni, el kell engedni, mint nap a sugarait. Nagy Élesként kell élni, mert másként nem jó, nem lehet. Lehetőleg kerülni kell a Kicsi Tompákat és sokaságukat. A Kicsi Tompa olyan, mint egy felejtésre ítéltetett nagy magyar író művében a Balga. Balga mindig jól járt, boldogan élte a maga primitív egyszerűségéből elérhető életet. Nem halasztott el lehetőségeket, mindent a pillanatnak és kézzel markolhatónak vetett alá, holott tudhatta volna, hogy Nagy Élesek nélkül a Kicsi Tompák, avagy a Balgák sem tehetik azt, amit tesznek. A lényeg, hogy a boldogságuk titkát a Nagy Élesek őrzik. A titkok is nagyok, megfejtésük is mindig valamiféle élen táncolást jelent. Élesnek kell tudni maradnia bármi áron, ez a feladat, mert mint az utolsó Jedi lovag világában, a jövő szigeteinek egyikén a ködökkel teli óceánban az erő csak akkor maradhat vele. Él és erő, ez itt a lényeg! Tudta, hogy közvetlen környezetének okozna fájdalmat minden megmozdulásával, ezért távol tartotta magát még a többi Nagy Élestől is. Elvárt, előírt útját bejárva megtért fényesen berendezett lakosztályába. A balkonról szemlélte a lenti lombkoronákat. Az ágvillák között egy karcsú, fekete tollazatú és sárga csőrű madárkát pillantott meg. A feketerigó trillázásba kezdett, hangjának természetes szépsége meglepte Nagy Élest. A madárka elhallgatott, elbújt a lombkoronában, Nagy Élest valami hatalmas és gyötrő hiányérzet kerítette hatalmába. A madárdal elültével nem jött számára magyarázat semmire. Belefeküdt automatikusan vezérelt vízgyágyába. Nem akart gondolni semmire és senkire. Tette mindezt boldogan, vagy boldogtalanul? Ez sem érdekelte már...